

OGLASNIK LAVANTINSKE ŠKOFIJE

Vsebina: 24. Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali: Decretum. Facultas concedendi transitum ad alium ritum deinceps uni S. Sedi reservatur. — 25. Kanonično obiskovanje in birmovanje v letu 1941. — 26. LXXXII. sklepni zapisnik o pastoralnih konferenčnih vprašanjih za leto 1940. — 27. Paramenti in cerkvene posode za ubožne cerkve v diaspori. — 28. Rentni davek zemljišč, ki se dajo v najem. — 29. Molitvena ura za mir. — 30. Treznostni teden od 30. marca do 6. aprila 1941. — 31. Birmski botri. — 32. Objave. — 33. Slostvo. — 34. Osebna naznanila.

24.

Sacra Congregatio pro Ecclesia Orientali.¹

Decretum. Facultas concedendi transitum ad alium ritum deinceps uni S. Sedi reservatur.

Quo firmior teneatur disciplina de cuiusvis fidelis ad nativum ritum pertinentia, Ssmus D. N. Pius div. Prov. Pp. XII, in Audientia diei 23 mensis Novembris anno 1940, referente infrascripto Cardinali a secretis, statuere dignatus est facultatem transeundi ab uno ad alium ritum a S. Sede tantum esse concedendam.

Cessat igitur facultas qua fruebantur Nuntii ac Delegati Apostolici ex Decreto »Nemini licere«, die 6 mensis Decembris, anno 1928 dato (Cfr. A. A. S., 1928, p. 416), atque huic S. Congregationi directe reservatur iudicium de iis omnibus quae referuntur ad transitum ab uno ad alium ritum, sive de clericis sive de fidelibus agatur.

Contrariis quibuscumque minime obfuturis.

Datum Romae, ex Aedibus S. Congregationis pro Ecclesia Orientali, die 23 mensis Novembris anno 1940.

E. Card. Tisserant, a Secretis.

L. ✠ S.

I. Cesarini, Adsector.

25.

Kanonično obiskovanje in birmovanje v letu 1941.

Po nasvetih in predlogih mgč. gg. dekanov bo kanonična vizitacija in birmovanje:

I. V dekaniji Dravograd:

v nedeljo 27. aprila pri Sv. Janezu Ev. v Dravogradu.

II. V dekaniji Slovenska Bistrica:

1. v torek	29. aprila pri Sv. Miklavžu v Majšpergu,
2. v sredo	30. „ pri Sv. Andreju v Makolah,

¹ AAS, 1941, pag. 28.

3. v četrtek	1. maja	pri Sv. Filipu in Jakobu v Laporju,
4. v petek	2. "	pri Sv. Križu v Poljčanah,
5. v soboto	3. "	pri Sv. Martinu na Pohorju,
6. v nedeljo	4. "	pri Sv. Jerneju v Slovenski Bistrici,
7. v ponedeljek	5. "	pri Presv. Trojici v Gornji Polskavi.

III. V dekaniji Mežiška dolina:

1. v nedeljo	11. maja	pri Sv. Jakobu v Mežici,
2. v ponedeljek	12. "	pri Sv. Ožbaltu v Črni,
3. v torek	13. "	pri Sv. Magdalen v Javorju,
4. v sredo	14. "	pri Devici Mariji na Prevaljah.

IV. V dekaniji Slov. Konjice:

1. v soboto	24. maja	pri Materi božji na Prihovi,
2. v nedeljo	25. "	pri Sv. Janezu Krstniku v Čadramu,
3. v ponedeljek	26. "	pri Sv. Lovrencu v Stranicah,
4. v torek	27. "	pri Sv. Mariji v Špitaliču,
5. v sredo	28. "	pri Sv. Petru v Žičah,
6. v četrtek	29. "	pri Sv. Duhu v Ločah,
7. v petek	30. "	pri Sv. Jerneju pri Ločah,
8. v nedeljo	8. junija	pri Sv. Juriju v Slov. Konjicah,
9. v ponedeljek	9. "	pri Sv. Egidiju v Zrečah,
10. v torek	10. "	pri Sv. Kunigundi na Pohorju.

V. V dekaniji Vuzenica:

1. v nedeljo	15. junija	pri Sv. Nikolaju v Vuzenici,
2. v ponedeljek	16. "	pri Sv. Lavrenciju v Vuhredu,
3. v torek	17. "	pri Sv. Jerneju v Ribnici na Pohorju.

VI. V mariborski stolnici:

bo sveta birma na binkoštno nedeljo, dne 1. junija, in binkoštni ponedeljek, dne 2. junija, kar naj čč. gg. dušni pastirji pravočasno in ponovno oznanijo vernikom s prižnice. Binkoštno nedeljo bo ob 8. uri pridiga, potem pontifikalna sv. maša, nato birmovanje za birmance treh župnij mariborskega mesta. Binkoštni ponedeljek po svetem pravilu, ki se začne ob pol 10. uri in traja približno eno uro, birmovanje za birmance, ki bodo prišli iz zunanjih župnij k birmi v Maribor. — P. n. gg. veroučitelji se prosijo, naj birmance in po njih starše in botre opozarjajo na to določbo ter jim svetujejo, da se je držijo, ako jih le v tem ne ovirajo posebne družinske razmere. Namen določbe je, da se veliko število birmancev primerno porazdeli na oba binkoštna dneva in se tako vsi udeleženci izognejo gneči, dolgemu čakanju in drugim neprilikam.

★

Navodila za birmske svečanosti v prejšnjih letih ostanejo v polni veljavi. P. n. gg. dušni pastirji v dekanijah, ki pridejo letos na vrsto, naj poleg kan. 343—346 in 780—800 Cerkvenega zakonika prečitajo in upoštevajo predmetna naročila v škofijskih Oglasnikih zadnjih 7—8 let, kakor so bila dana pri vsakoletnem razpisu vizitacije in birmovanja. Za letos bi zlasti priporočil proučitev navodil za leta 1935—1940.

P. n. gg. dekane prosim, naj v župnijah svojih dekanatov, katerih ne bom obiskal, v mojem imenu opravijo pred mojim prihodom ali pozneje vizitacijo ter mi na podlagi za škofovsko ali dekanjsko vizitacijo predpisanih tiskovin o rezultatih uradno poročajo. V župnijah, katere obiščem, naj gg. dekani blagovolijo pri tej priložnosti, na predvečer ali v jutro pred cerkveno slovesnostjo, pregledati matične in druge župnijske knjige in si zabeležiti morebitne nedostatke. V potrdilo pregleda bodo obenem z menoj podpisali opombo o vizitaciji.*

Bog daj, da bi škofov obisk ne povzročil nikjer in nikomur nobenih neprijetnosti, pač pa naj bi bil Bogu v slavo, srcem v tolažbo, dušam v zveličanje!

V Mariboru, na praznik Marijinega Oznanjenja, dne 25. marca 1941.

† Ivan Jožef,

škof in apostolski administrator.

* Glede birmskih botrov glej pooblastilo, objavljeno v tem Oglasniku pod št. 31.

26.

LXXXII. sklepni zapisnik o pastoralnih konferenčnih vprašanjih za leto 1940.

A. Rešitev konferenčnih vprašanj.

1. Kako se na podlagi resolucij kongresa Kristusa Kralja z versko obnovo uspešno upreti brezbožništvu, ki se zavrača v papeški okrožnici »Divini Redemptoris«?

Iz 26 dekanij je bilo predloženih 37 razprav o gornjem vprašanju. Iz konferenčnih zapisnikov in elaboratov se vidi, da je vprašanje sodobno in da so dušni pastirji mnogo razpravljali, kako zaježiti med naše ljudstvo prodirajoče brezboštvo. Glavne misli razprav, predlogov in nasvetov so naslednje:

1. Cerkev uživa v današnjih dneh v mnogih deželah večji ugled kot kdaj poprej. Med katoliki se opaža več verske odločnosti, več krščanskega življenja in več dejavne krščanske ljubezni kakor pred svetovno vojno. Odločnejši, predrznejši in nevarnejši so postali v sedanjih dneh tudi sovražniki Cerkve. Z besedo in tiskom, s kongresi in prireditvami, s kinom in gledališčem, javno in tajno, sistematično in v strnjenih vrstah oznanjajo širom sveta popolni upor proti Bogu in Cerkvi ter zavajajo množice v popolno brezboštvo. »Celi narodi so v nevarnosti, da padejo nazaj v barbarstvo, pač hujše, kakor je bilo tisto, ki je živela v njem velika večina pred Odrešenikovim prihodom.«¹

2. Nauk novodobnih komunistov sloni na dialektičnem in historičnem materializmu. Osebnega Boga tajijo, vse je le tvar ali snov s svojimi slepimi in tajnimi silami. Ta tvar postane po svojem razvoju rastlina, žival ali človek. Tudi človeška družba je le neka oblika tvari. Boga, človeške duše in posmrtnega življenja ni. Ker je človek odvisen od tajnih sil, nima proste volje in ne tiste npravne usmerjenosti, da bi se mogel z njo upirati slepim nagonom strasti. Človek, ki je le neko kolesce v celokupnem stroju, nima nikakih osebnih pravic, pravice ima le družba. Božje avtoritete in oblasti

¹ Okrožnica »Divini Redemptoris« v Oglasniku 1937, V, točka 2.

staršev do otrok ni. Nikdo nima pravice do osebne lastnine, vse je skupna last. Zakon in družina je komunizmu svetna ustanova, tvorba posebnih gospodarskih razmer. Zakon je razdružljiv, mož in žena nimata vezi do družine in doma. Otroci pripadajo državi in ne staršem. Človekov prvi namen je, s kolektivnim delom proizvajati gospodarske dobrine, edini smoter človeka na zemlji je uživati pozemeljske dobrine v nekem zemeljskem raju. Družba ima pravico posameznika siliti h kolektivnemu delu ne glede na njegovo osebno blaginjo. Komunizem nasprotuje po svoji naravi vsaki religiji, ki jo ima za »uspavajoč opij proletarcev«.

Kakor materialistični nauki vodijo v nepregledne zmote in zablode, tako materialistična morala v popoln razkroj nravi in propalost ljudstva.

3. Komunistični nauk je sicer znanstveno že davno premagán, a se širi kljub temu, ker proglašá neko zmotno idejo o odrešenju ubogih in nastopa kot blodni ideal pravičnosti, enakosti in bratske skupnosti. Komunisti trdijo, da hočejo le popraviti, kar sta zagrešila liberalizem in kapitalizem, ter urediti pravičnejšo razdelitev dobrin. S to pretvezo ujamejo zlasti revnejše sloje in mladino v svoje mreže. Mnoge, ki niti ne vejo, kaj je komunizem in kaj hoče, je zagrabila premetena agitacija in silna propaganda. Komunistični nazori prodirajo v vse ljudske sloje, se širijo kakor epidemična bolezen po šolah in univerzah, med preprosto ljudstvo in med izobraženstvo, zapadejo jim mnogi, da se niti ne zavedajo, da so jim komunistične zmote že zastрупile glavo in srce. Zato kliče sveti Oče Pij XI.: »Treba je z vsemi močmi si prizadevati, da se porabijo vsi primerni pomočki, s katerimi se je mogoče najbolj upreti grožecemu razkroju človeške družbe.«²

4. Kot osnovni pomoček zoper brezboštvo navaja sveti Oče versko obnovo, resnično obnovo zasebnega in javnega življenja po evangelijskih načelih.³ Po navodilih svetega Očeta se je ravnal tudi kongres Kristusa Kralja v Ljubljani in dosledno postavil vsestranski prerod krščanskega ljudstva in zopetno pokristjanjenje za prevažno zahtevo našega časa. Življenje v širših slojih kristjanov obstoja le preveč v samih navadah brez duha, je zadovoljno z zgolj zunanjimi oblikami, išče le uživanja in daje deloma celo pohujšanje.⁴ A ne smemo se dandanes zadovoljiti s površnim in polovičarskim krščanstvom; biti moramo celi kristjani po duhu evangelija — v besedi in dejanju; poglobiti moramo krščanstvo najprej v sebi, mu delati z življenjem čast in ga na zunan pogumno izpovedovati. Brezvernega sveta ne bomo premagali s tem, da se mu kolikor mogoče prilagodimo, ampak le s tem, da se mu na vsej črti upremo.⁵ Pomen in namen krščanske obnove mora biti, da se v vseh krščenih razvije Kristusovo življenje v vsej polnosti na globoko in široko.⁶ Verska obnova krščanskega ljudstva je nujno potrebna, a nastane vprašanje, kako jo naj izvršimo?

5. Po svojem zvanju in določbah svete Cerkve je duhovnik poklican, da pod vodstvom svojega škofa »nosi gorečo bakljo svete vere pred vsem človeškim rodом, obenem pa vlija v srca katoličanov tisto nadnaravno zaupanje, ki z njim Cerkev v bojih za Kristusa vedno zmaguje.« Sveti Oče

² Okrožnica, točka 39.

³ Okrožnica, točka 41.

⁴ VI. Mednarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani, resolucije mednarodnega kongresa, objavljene v Oglasniku 1939, X, št. 2.

⁵ V istem delu, str. 205, Resolucije slovenskega zborovanja, II.

⁶ Mednarodne resolucije, št. 3.

poziva duhovnike z besedami svojega prednika Leona XIII.: Pojdite med delavce! Če ne bodo duhovniki pomagali delavcem in ubogim ter jih obvarovali ali rešili predsodkov in zmot, se bodo brez težave vdali oznanjevalcem komunizma. Duhovniki delavskih okrajev naj svoje dušnopastirsko delo med verniki s potrebno vremo tako uravnajo, da pridobijo zopet delavske množice za Kristusa in Cerkev ter jih prepojijo s krščanskim duhom. V tem delu in borbi za Boga se morajo duhovniki tako odlikovati, da bodo verniki videli v njih podobo božjega Učitelja. Vsakdanja skušnja uči, da duhovniki, ki po evangelijskem nauku ne iščejo nič svojega, ki skromno in ubožno živijo, delajo prave čudeže med krščanskim ljudstvom; sebični duhovniki, ki presojujejo vse le po svoji koristi, pa so le brneč zvon in prazne zvoneče cimbale, ki dostikrat vernike bolj odvrčajo od vere, kakor jih v njej utrjujejo.⁷

6. A ne samo duhovnik, vsak kristjan ima dolžnost, da se potruzi, da je sam ves Kristusov, in da skuša kot apostol v svojem okolju pridobiti vsako Kristusu odtujeno dušo z besedo in zgledom, s krotkostjo in ljubeznijo do Kristusa.⁸ Največ uspeha za versko obnovo pričakuje kongres od Katoliške akcije, od skupin apostolov, vzgojenih v evangelijskem duhu in prešinjenih s Kristusovim duhom. Te skupine naj postanejo kvas skladno rastoče obnove krščanske družbe.⁹ Akciji brezbožnikov naj se postavi v bran Katoliška akcija. Katoliška akcija je temelj vseh resolucij kongresa Kristusa Kralja, ki ne kaže samo polj, kjer so sovražni napadi najhujši, temveč kaže tudi neposredne in posredne metode in nova pota, ki služijo bistveni in vsestranski krščanski obnovi.¹⁰ Duhovnik sam ne more na vsa pozorišča, kjer je reforma v Kristusovem duhu potrebna, zato potrebuje sodelavce-laike, zato si mora Cerkev nujno izvežbati, vzgojiti jedra za obrambo.

7. Šolanje laičkih apostolov se mora vršiti v treh smereh obenem: obsepati mora duhovno, teoretično in praktično pripravo. Najvažnejša je duhovna priprava. Brez trdne zasidranosti v nadnaravnem mišljenju in čustvovanju ni apostolata ne pri duhovnikih in ne pri laikih. Bistveni pogoji duhovne priprave pri laičnem apostolu so: popolna podrejenost cerkveni avtoriteti, hierarhičnemu apostolatu, notranja urejenost življenja in nesebičnost, preskušena krepkost in požrtvovalna ljubezen. Laik, ki hoče zmagovito delati za cerkveno stvar, mora imeti tudi potrebno umsko izobrazbo, mora biti sposoben, da brani napadene verske resnice, da jih zna umljivo pojasnjevati in neizpodbitno dokazovati. Potrebna mu je še praktična usposobljenost. Treba ga je uvesti v umetnost, kako ravnati z ljudmi, kako zasgovarjati in razširjati krščansko resnico. Poznati mora položaj in stališče ljudi, med katerimi hoče delovati; drugače je treba nastopati med delavci, drugače med inteligenti, drugače med odraslimi, drugače med mladino.

Kongres priporoča za apostolsko delo zlasti mladino. Privzgojiti si moramo nov krščanski rod, ki se bo z mladostnim ognjem sam odločil za Kristusa, si Njega vzel v svoje vsakdanje življenje in to prepočil z evangelijskimi načeli.¹¹ Mladina se more najhitreje pridobiti s tem, da se pri-

⁷ Okrožnica, točka 60—63.

⁸ Resolucije slovenskega zborovanja, IV.

⁹ Mednarodne resolucije, št. 5.

¹⁰ Mednarodne resolucije, št. 4.

¹¹ Mednarodne resolucije, št. 7.

merno upošteva naravni idealizem mladine, da se ji izkazuje zaupanje, da se ji zaupajo naloge, ki se bo za nje zavzela, prav posebno pa s tem, da jo vabimo k sodelovanju osvajanja sveta za Kristusa Kralja.¹² Neizogibno je zato, da dušni pastirji začnejo brez odlašanja z oblikovanjem jeder mladinskih organizacij Katoliške akcije kakor so: Zveza mladih katoliških delavcev, oziroma delavk, Zveza kmečkih mladcev, oziroma mladenk, Zveza katoliških nameščenk itd. Delo sicer ne bo brez žrtev, a brez sestavnega šolanja jeder in lastnih organizacij Katoliške akcije ni laičnih apostolov in ni sodobnega dušnega pastirovanja. Vedno pa je Bog žrtve v dušnem pastirstvu obilno blagoslovil.

Veliko upanje stavi kongres na katoliške izobražence, ki se temeljito pripravljajo na svoj poklic ter v znanstvenem delu in duhovnem življenju tekmujejo z najboljšimi svojega naroda.¹³

8. Delokrog laičnih apostolov je zelo obširen. Vedno in povsod se moramo boriti za pravice Kristusa Kralja in njegove Cerkve, jih pogumno braniti, odločno nastopiti zoper vsak pojav brezverstva in zahtevati, da se načela vere in krščanske mravnosti spoštujejo in priznavajo povsod: v zasebnem življenju, v družini, v šoli, v delavnici, v tovarni, v pisarni, v društvu, v gospodarskem in vsem kulturnem življenju.¹⁴ Duh brezverstva narašča tudi v naši domovini, skuša razkristjaniti družine, šolo, zna se vtiho-tapiti v katoliška, narodna, prosvetna in športna društva, da jih prešine s svojimi prevratnimi in veri sovražnimi gesli, in kjer najde nekaj pristašev, ustanavlja protiverska društva. Kaže se posebno v opuščanju nedeljske službe božje in v onečaščenju nedelj s hlapčevskimi deli, v surovem bogokletju in javni nenravnosti, v nezmernem uživanju alkoholnih pijač, v ozna-njevanju razrednega boja in sovraštva in sploh v nekrščanskih nazorih o socialni pravičnosti. Resolucije slovenskega zborovanja, ki se ozirajo zlasti na razmere v naši domovini, nam podajajo smernice, kako je treba delo-vati na posameznih poljih zoper najbolj razširjene razvade in pregrehe.

a) Družina je korenina človeškega rodu. Da bo zdrav človeški rod, mora biti zdrava korenina. Za vsakega človeka je največje važnosti, v kaki družini je rojen in vzgojen. Dobre družine so stebri krščanske družbe in župnije. Potrebno je, da obvarujemo družino pred novodobnimi zmotami in jo ohranimo krščansko. Prva zahteva krščanske družine je zakonska zvestoba. Druga: vršiti zakonske dolžnosti in pravice po volji božji; zlo-raba zakona ubija narod. Tretja: medsebojna ljubezen in uslužnost, krot-kost in potrpežljivost. Četrta: skrbna vzgoja otrok; verski duh in strah božji naj prešinjata družino in vodita vzgojo. Otroci se naj vzgajajo ne samo za zemljo, marveč tudi za nebesa, kar je njihov pravi in končni namen. Navajajo se naj na pogosto sveto obhajilo. Peta: krščanske družine naj zvesto gojijo skupno molitev in naj se posvetijo sveti Družini in presv. Srcu Jezusovemu, naj to posvečenje redno ponavljajo in stalno gojijo. Take družine so mala svetišča božja.¹⁵

b) Sporedno z duhovnim prepородom družine se mora vršiti tudi re-forma šole. Naše šolstvo od ljudske šole do univerze je prepojeno z ver-skim indiferentizmom, ki nujno vodi proč od Boga. Zato mora ljudstvo po starših, po svoji Cerkvi in po svojih narodnih zastopnikih imeti v šolstvu

¹² Mednarodne resolucije, št. 8.

¹³ Mednarodne resolucije, št. 9.

¹⁴ Resolucije slovenskega zborovanja, III.

¹⁵ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 1.

prvo in glavno besedo. Naše šole morajo biti katoliške. V njih mora biti verouk najvažnejši predmet; vsa šolska vzgoja mora biti v duhu katoliške vere; otroke morajo poučevati samo katoliški učitelji, ki dajejo s svojim življenjem otrokom dober zgled; skrbeti moramo po svojih močeh za katoliški učiteljskih naraščaj.¹⁶

c) Važen činitelj v boju proti brezboštvu morajo biti katoliška društva, ki so zlasti mladini potrebna. Vzgoja v družtvih mora biti res verska, to je članstvo se mora navajati k izpolnjevanju božjih in cerkvenih zapovedi ter pogostemu prejemanju svetih zakramentov. Ni dovolj samo umska izobrazba in zunanji nastopi pri cerkvenih slovesnostih, temveč mladino moramo v naših družtvih navduševati za verske vzore, jo npravstveno dvigati in vzgajati za laiški apostolat. Iz katoliških družtev se mora odstraniti vse, kar ni skladno s katoliško vero in krščansko moralo. Prireditve, izleti in drugi nastopi bi se naj kolikor mogoče ločili po spolih. Fante in dekleta je treba privabiti v naša društva, ko izstopijo iz šole, drugače so v nevarnosti, da jih zajamejo društva, ki so versko brezbrizna ali celo protikatoliška.¹⁷

č) Vernost ljudstva se pokaže najbolj v izpolnjevanju tretje božje in druge cerkvene zapovedi, ki obsegata dvojje: opuščanje hlapčevskih del ob nedeljah in zapovedanih praznikih in udeležbo pri službi božji. Prav namenoma oskrunjajo brezbožniki Gospodove dni z nedeljskim delom, kajti z nedeljo stoji in pade krščanstvo. Po vojni se je razpaslo nepotrebno delo ob nedeljah po tovarnah, zidanje novih stavb, tovarne vožnje in kmečko delo. Z vsemi dovoljenimi sredstvi se mora vplivati na podjetnike, industrijce, rokodelce, obrtnike in kmete, da ne zaposlujejo delavcev ob nedeljah in zapovedanih praznikih s hlapčevskim in obrtnim delom, ki se da brez škode preložiti na delavnik. Merodajni činitelji naj vplivajo na državne oblasti, da se prepove s posebnimi zakoni ob Gospodovih dneh delo v tovarnah in sličnih obratih. Omejiti se morajo prepogoste nedeljske telovadne, športne prireditve in igre, zabave in veselice s plesom. Tudi katoliška društva naj bi omejila čezmerno število svojih nedeljskih prireditev, ki so pogosto ovira, da se nedelja ne praznuje po volji božji in želji svete Cerkve.

Verniki se morajo vzgajati tako, da bodo božjo službo ob nedeljah in praznikih obiskovali iz živega prepričanja in srčne potrebe in ne samo iz družinske tradicije in navade. Da se pri najsvetejši daritvi ljudstvo toliko bolj združuje v živi veri z mašnikom, se priporoča skupna molitev pri glavnih delih svete maše, ljudsko petje in liturgično gibanje. Delovati je na to, da se odpravi pri službi božji vse, kar moti pobožnost: nespoštljivo vedenje, pogovarjanje med sveto mašo in zlasti postajanje zunaj cerkve. Z modrim prigovorom se more doseči, da se tudi versko brezbrizni ljudje pritegnejo k obisku nedeljske službe božje in da zaradi izletov in pohodov na gore ne opuščajo svete maše. Uspešno sredstvo zoper postajanje med mašo zunaj cerkve bi bilo, da starši odločno nastopijo proti svojim sinovom, mojstri proti svojim vajencem in pomočnikom, če zvejo, da se udajajo tej razvadi. Pri državni oblasti se more doseči, da prepove veselice za časa trajanja službe božje in da ukaže med svetim opraviлом zapreti gostilne v bližini cerkve.¹⁸

¹⁶ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 2.

¹⁷ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 3.

¹⁸ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 4, 5.

d) Z vso odločnostjo moramo začeti boj proti ostudnemu preklinjanju in bogokletju v tujih in domačem jeziku. Veliko bi se dalo doseči, če bi verniki odločno vsakega bogokletneža takoj resno posvarili, in če bi to ne zaleгло, prijavili pri državni oblasti, da ga kaznuje po § 162. kaz. zak. Ustanovila bi se naj po župnijah posebna društva, ki vodijo borbo proti kletvi in bogokletju. Vsak kristjan mora vedeti, da je bogokletje sramota za naš narod in zločin pred Bogom, ki ga je dolžan vsakdo zatirati.¹⁹

e) Z naraščajočo nevero se širi npravna pokvarjenost, ki jo pomnožujejo nenravni spisi, slike, knjige, nedostojna moda in kino. Po § 288 kaz. zak. se more kaznovati, kdor izdeluje, prodaja, razširja ali v obče daje v javni promet spise, novine, slike in druge predmete, ki obsegajo težko kršitev javne morale. Treba je pri državni oblasti zaprositi in zahtevati strožjo cenzuro filmov, kvarnih spisov, knjig in slik ter odločno nastopati za red v kopališčih in letoviščih. Gledati se mora, da bo obleka krščanskega ženstva prikrojena po zahtevah sramežljivosti in krščanske dostojnosti.²⁰

f) Velika odprta rana, na kateri boleha naš narod, je nezmerno pijanje. Alkoholizem škoduje posameznikom, razdira družine in narod. Zato morajo vsi, ki so trezni, biti čuvarji treznosti. Za treznost se mora vzgajati mladina. Ljudstvo se naj v cerkvi, po društvih in drugod poučuje o resnični pogubnosti alkoholnih pijač in o nesrečnih posledicah nezmerčnosti, ter se opozarja k zmernemu in pametnemu uživanju. Omeji se naj število gostiln. Postava, ki določa kazen za javno pijanost, se naj izvršuje (prim. § 166 kaz. zak.). Gostilničarji, ki dajo mladoletnikom močne alkoholne pijače in zavajajo ljudi k upijanjanju, se naj kaznujejo (prim. § 268 kaz. zak.). Gostilniški dolgovi se naj proglasijo za neizterljive.²¹

g) Ker je duh in jedro krščanstva ljubezen, se morajo kristjani predvsem zavedati, da je krščanstvo brez ljubezni prazno. Odlikovati se mora v delih ljubezni do bližnjega. V vsaki župniji naj bo kakšna dobrodelna organizacija, ki ima na skrbi vse pomoči potrebne, da nikdo ne bo nezadovoljen zaradi pomanjkanja. Ljubezen se naj kaže v medsebojnem prijaznem občeivanju med vsemi stanovi. Skuša se naj napraviti konec nepotrebnim pravdam, ki prinašajo zlasti na kmetih mnogo gorja.²²

h) Cerkvi se od delodajalcev čisto očita, da se preveč poteguje za delavske sloje, delavci pa ji očitajo, da drži s kapitalisti in podjetniki. Nujno je, da katoličani širimo socialne nauke katoliške Cerkve, kakor so izraženi v papeških okrožnicah »Rerum novarum« in »Quadragesimo anno«, in gledamo, da se ti nauki kar najbolj mogoče izvajajo. V prvi vrsti, da se uresniči socialna pravičnost v gospodarskem in javnem življenju, da se uveljavijo večna načela evangelija v življenju posameznikov, a tudi pri urejanju razmer med družabnimi sloji, stanovi, plemeni, narodnostmi in ljudstvi.

Podjetniki in delodajalci se morajo zavedati svojih dolžnosti do delavcev ter jim dajati pravično plačo. Dolžnost državne postavodaje je uvesti pravične družinske plače, da se tako reši družina propada. Povdarjati je treba, da so delodajalci odgovorni tudi za npravno življenje delavcev.

¹⁹ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 6.

²⁰ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 7.

²¹ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 8.

²² Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 9.

Zato morajo po tovarnah in obratih po svojih močeh zabranjevati greh, dati delavcem možnost, da zadostijo nedeljski dolžnosti in predpisom svete vere.²³

Veliko pomoč za to obnovo krščanske nravi mora dajati katoliški tisk, ki naj z raznoterim zanimivim čtivom ljudi privabi, jim vedno bolj pojasnjuje socialni nauk Cerkve, odkriva natančno in obširno nakane nasprotnikov, podaja proti njim orožje, ki se je že drugod preskusilo, predlaga, kako bi bilo mogoče preprečiti slepivo agitacijo komunistov, ki so z njo premamili že mnogo ljudi tudi dobre volje.²⁴

i) Modernemu brezboštvu se moremo uspešno upreti le s pozitivitvijo prave vere in verskega življenja. Verska obnova je osnovni klic kongresa Kristusa Kralja in glavna misel vseh njegovih resolucij. A resolucije same brezboštva ne bodo premagale, treba je vztrajnega dela, da jih v življenju izvedemo. Delati za versko obnovo moramo vsi, duhovniki in laiki. Če so imeli uspeh brezbožniki s svojimi izurjenimi četami, kako naj bi ne imele uspeha čete Katoliške akcije? Apostolskim delavcem bo pomagal Kristus, ki je rekel: »Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite, kar koli hočete, in se vam bo zgodilo.«²⁵

2. Ljudski misijon v župniji.

Izkustva od zadnjega misijona v župniji in predlogi, kako izpopolniti uspeh misijona v župniji.

36 referatov o gornjem vprašanju je bilo semkaj predloženih. Večinoma so razpravljali o ljudskem misijonu gg. župniki, oziroma samostojni dušni pastirji na podlagi izkušenj, ki so si jih pridobili na svojih dušnopastirskih mestih. Mnenja in predlogi se v bistvu ujemajo, razlikujejo se le vsled različnih krajevnih razmer in stanovske različnosti vernikov. Glavne misli razprav so sledeče:

Ljudski misijon v župniji je izredno sredstvo dušnega pastirovanja. Ako zavlada v župniji splošna vnemarnost v verskih rečeh in se širi med verniki nenravnost, ne zadostuje več redno dušno pastirovanje: treba je izredne pomoči, da se vera župljanov poživi in nramnost dvigne, da oni, ki so padli v velike grehe, zopet vstanejo v posvečujoči milosti božji, dobri verniki pa postanejo še boljši in svetejši. Misijon v župniji je čas, ko Bog deli dušam izredne milosti, verniki pa z obilno molitvijo, premišljevanjem in prejemom svetih zakramentov z milostjo božjo sodelujejo. Ljudski misijon je eno najuspešnejših sredstev za versko obnovenje župnije. Zato cerkveni zakonik¹ opominja ordinarije, naj pazijo, da župniki vsaj vsakih 10 let oskrbijo v župniji sveti misijon. Lavantinska sinoda iz leta 1896. obširno priporoča sveti misijon kot odličen pomoček za probujo vesti, za izboljšanje nravi, za utrditev vere in za splošni napredek bogoljubnega življenja v župniji.² Na navedena naročila se ozira naredba v Oglasniku lavantinske škofije³ iz leta 1925, naj se za sveto leto in leto 1926 v vseh župnijah priredi sveti misijon, da se odpravijo versko-moralne zmote, ki jih je povzročila svetovna vojska. Izvzete so bile le župnije, ki so enako pobožnost obhajale v zadnjem času pred svetim letom.

²³ Resolucije slovenskega zborovanja, IV, 10.

²⁴ Okrožnica, točka 56.

²⁵ Jan. 15, 7.

¹ Kan. 1349 C. J. C.

² Gesta et statuta synodi dioeceseanae, 1896, str. 321—325.

³ Oglasnik lav. škofije 1925, III, str. 13.

V današnji dobi, ko se širijo med našim ljudstvom materialistične zmote novodobnih brezbožnikov, ki zanikajo vsako nadnaravno in posmrtno življenje, v času, ko ljudje obupujejo vsled socialnih krivic in posledic svetovne vojne, je misijon povsod: v mestih in na deželi, v kmečkih in industrijskih župnijah, bolj potreben ko kdaj poprej. Uspeh misijona smemo pričakovati, ako bodo dušni pastirji storili vse potrebno pred svetim misijonom, med svetim misijonom in po svetem misijonu.

I. Priprava na sveti misijon.

1. Uspeh svetega misijona je zelo odvisen od priprave. Že mesece prej naj župnik vernikom oznani, da se bo obhajal v župniji sveti misijon. V pridigah pred misijonom naj govori o namenu, pomenu in potrebi misijona. Naj ne grozi, da bodo morali pustiti po misijonu grešne razvade, ampak naj bolj vabi in z ljubeznijo povdarja, da bodo ob misijonu našli zopet pravo pot do bogoljubnega življenja, ki so jo današnji razrvani časi zatemnili, da bodo prejeli novo pobudo za spolnjevanje božjih in cerkvenih zapovedi in tako našli mir in zadovoljnost srca. Vsako ostrino naj v pridigah opusti in prepusti odpravljanje razvad misijonarjem. Povabi naj župljane, da vsi z dušnim pastirjem sodelujejo v molitvi za blagoslov božji pri nameravanem misijonu. Povabi jih naj, da se udeležujejo, kolikor jim bo le mogoče, misijskih pridig. V cerkvi se naj nekaj časa javno moli za uspeh svetega misijona. Prav je, če se postavi sveti misijon pod varstvo presvetega Srca Jezusovega, prečistega Srca Marijinega in župniškega patrona.

2. Veliko pripomorejo k uspehu misijona tiskana vabila, s sporedom misijske pobožnosti. Nekaj tednov pred misijonom naj dušni pastir ali njegov duhovni pomočnik obišče vse hiše in družine po župniji, da jih osebno povabi k misijonu. Pri tej priliki spregovori prijazno besedo in izroči družini tiskano vabilo. V industrijskih krajih je umestno, da župnik obišče lastnike in ravnatelje večjih podjetij in jih osebno prosi, naj omogočijo delavcem udeležbo pri svetem misijonu. Natančno se dogovori s podjetjem, kdaj naj se dovoli delavcem delopust, da morejo opraviti svojo misijsko pobožnost. Kjer dušni pastir ne more obiskati družin sam, naj uporabi člane lastnih organizacij Katoliške akcije, Marijinih in drugih cerkvenih družb, da povabijo družino za družino k svetemu misijonu in izročijo tiskana povabila. V večjih župnijah se objavljajo od časa do časa članki o namenu in pomenu svetega misijona v časopisju, da se s tem budi misijsko razpoloženje. Po mestih vabijo dušni pastirji vernike k udeležbi tudi z letaki.

3. Misijonarje naprosi župnik že najmanj pol leta pred misijonom. Navadno vodijo misijon redovniki, mogli bi ga enako voditi tudi svetni duhovniki. Število misijonarjev se ravna po velikosti župnije. V majhnih župnijah, ki štejejo okoli 500 duš, zadostuje en misijonar, v župnijah z okoli 1000 duš dva, v župnijah nad 2000 duš trije, v večjih župnijah pa je potrebno naprositi več misijonarjev. Voditelj misijona pošlje pred začetkom župniku vprašalno polo, ki vsebuje vprašanja o versko-moralnem stanju župnije, o številu duš, katere pregrehe so v župniji najbolj razširjene, katere cerkvene družbe bi se naj ob misijonu ustanovile, kakšne konkretne namene ima župnik pri prireditvi misijona itd. Župnik mora podati voditelju misijona pismeno ali vsaj ustno potrebna navodila. Določi se podrobni spored svetega misijona in razvrstijo dnevi, ko se bodo vršili nauki

in spoved za posamezne stanove. Ko je župnik vse to uredil, naznani dan in spored misijona šk. ordinariatu ter prosi potrebnih pooblastil za spovednike.

4. V navadi je osemndnevni misijon. V malih župniji zadostuje. V večjih župnijah se bolj obnesejo daljši, 10 do 14 dnevni misijoni, posebno, kadar je potrebna razdelitev pridig po stanovih. Spored po stanovih se priporoča zato, da stanovi drug drugega ne motijo, da se pridige lažje prikrojijo dušnim potrebam posameznih stanov in se misijonski čas bolje izrabi. Vsak dan se bodo težko vsi udeleževali misijona, ker bi bila za vse skupaj cerkev premajhna in bi se bilo bati nereda pri spovednicah, ali se člani iste družine težko ob istem času podajo od doma.

5. Določitev primerneга časa se pri prireditvi misijona ne sme podce-
njevati. Če gledamo na razpoloženje vernikov, je gotovo advent in post za sveti misijon najprikladnejši, ker že čas sam vabi k zbranosti duha in pokori. Na deželi ob tem času delo na polju počiva, nastati pa more težava radi hudega mraza. Pri določitvi časa se je ozirati na glavni poklic in na splošno razpoloženje župljanov. V obče se misijoni bolje obnesejo v poznojesenskem, zimskem in prvospomladanskem času. V župnijah, kjer je več delavstva in uradništva, je priporočati za misijon teden, v katerem je kakšen praznik.

II. Župnikovo delo med svetim misijonom.

1. Med svetim misijonom opravljajo domači dušni pastirji v cerkvi vse pobožnosti izvzemši pridig. Skrbeti morajo, da vlada pri in v cerkvi red, da pripravijo vse, kar je potrebno za razne slovesnosti med in ob sklepu svetega misijona. Vsake pol ure je treba deliti sveto obhajilo. Župnik naj posluša vse misijonske pridige, da more z obzirno besedo povedati svoje mnenje misijonarjem, ako opazi, da govori niso primerni, ali da poslušalce odbijajo. Kmalu poižve, kakšno je razpoloženje v župniji glede misijona, kdo prihaja v cerkev, kdo ne, in ali se vrši proti misijonu javna ali skrivna agitacija. Tega ali onega bo skušal s prijazno besedo še privabiti, k drugemu bo poslal dobrega krščanskega moža ali fanta, da ga za misijon pridobi. Dušni pastirji in verniki naj med svetim misijonom mnogo molijo za uspeh in božji blagoslov. Misijonarji običajno vernike opozorijo, čemu zvoni vsak večer misijonski zvon. Navadno opravijo župljani ob misijonu spoved pri misijonarjih, vendar morajo domači dušni pastirji biti vernikom, ki želijo pri njih opraviti sveto spoved, na razpolago. Gluhi, bolni in duševno zaostali župljani želijo navadno tudi ob misijonu spoved opraviti pri domačem dušnem pastirju. Ob času misijona se ne smejo pozabiti bolniki. Ob misijonu ali vsaj teden nato naj bi vsi bolniki v župniji prejeli svete zakramente. Misijonarji naj bi po možnosti obiskali one bolnike, ki že dalje časa niso bili pri svetih zakramentih, ali imajo upravičeno ali zadovoljeno sovraštvo do domačega dušnega pastirja.

2. Ob svetem misijonu bo župnik izvedel namene, ki si jih je postavil, ko se je odločil zanj. Nameni misijona morejo biti negativni in pozitivni. Negativni so na primer: izkoreninjenje grešnih in pohujšljivih razvad, odprava konkubinatov in grešnih znanj, omejitev pijančevanja, preklinjevanja, plesov, pretepov, ubojev, sovraštva, bele kuge, odprava krivih nauk in verske brezbriznosti, iztrebljenje protiverskega časopisja itd.

Pozitivni nameni svetega misijona so: mesečna skupna sveta obhajila za vse stanove ali uvedba stanovskih nedelj, ustanovitve apostolstva mož in fantov, raznih družb in bratovščin, navdušenje za karitativno in socialno delo, ustanovitev Vincencijeve, oziroma Elizabetine konference, priprava župnije za sveto birmo, za novo mašo, za sveto leto, za razne spominske obletnice, za večjo udeležbo pri dopoldanski in popoldanski službi božji, za propagando in pouk o katoliški akciji itd.

3. Kjer je misijon dobro organiziran, se navadno najdejo tudi sredstva za kritje stroškov, ki so ob misijonu neizogibni. Odškodovati je treba misijonarje za njih trud, poravnati stroške za podobice, tiskana vabila, hrano itd. Pri hišnih obiskih, ki jih dušni pastir napravi pred misijonom, da vse povabi k udeležbi, dobri ljudje radi prispevajo v to svrho, ne da bi jim župnik kaj o tem omenil. S preudarno in previdno besedo jih more v tej točki poučiti v pripravljalnih govorih na misijon, pobirati more v ta namen tudi med svetim misijonom v cerkvi. Sicer pa je treba na stroške misijona misliti že leta naprej in zanj na tihem zbirati. Nabiralna akcija denarnih prispevkov se more izvršiti tudi na ta način, da župnik z isto poveri svoje zaupnike, ki jih pred misijonom pošlje k radodarnейšim in premožnejšim župljanom. Ako je cerkev premožna ali obstoja v župniji tozadevna ustanova, je vprašanje s tem rešeno. Nabiranje darov je treba vselej izvršiti tako, da nasprotniki ne bodo imeli povoda za očitke, češ gre le za denar in zaslužek, hočejo se le okoristiti itd. Verniki naj med svetim misijonom res čutijo, da gre le za njihov dušni blagor in da Cerkev velikodušno daje, ne da bi zahtevala zato odškodnino.

III. Delo dušnega pastirja po svetem misijonu.

Župnija je po svetem misijonu podobna sveže razorani njivi, v katero se je vsejalo dobro, kleno seme. Ali bo seme božje besede rodilo dober sad? Mlada setev potrebuje skrbnega varuha, da bo lepo rastla in rodila trajne in obilne sadove. Po svetem misijonu mora dušni pastir posebno vestno in goreče vršiti svoje dolžnosti na prižnici, v šoli, v spovednici, v društvih in pri osebнем stiku z župljani. — Na prižnici se po misijonu v prvem govoru s prijazno besedo zahvali vsem, ki so se te pobožnosti udeleževali in molili za uspeh misijona. Poudari naj brez posebnega očitanja, da je bilo najbrž še premalo molitve v ta namen, ker nekateri le niso storili svoje dolžnosti ob svetem misijonu. Zato se naj molitev in dobra dela za te darujejo Bogu še tudi naprej, da se jim tako mogoče za drugo enako prilžnost izprosi milost spreobrnjenja. Da bodo župljani mogli ostati v dobrem stanovitni, naj jih dušni pastir nedeljo za nedeljo vabi k svetim zakramentom, kar se najlepše doseže z uvedbo stanovskih nedelj. Ob misijonu naj bi se v vsaki župniji uvedlo apostolstvo mož in fantov, ki imajo določeno nedeljo v mesecu med sveto mašo skupno sveto obhajilo in stanovski nauk. Splošno se začnejo takoj po misijonu izvajati načrti, ki jih je imel župnik s prireditvijo misijona. V obče se morajo verniki opozarjati, da je trajen uspeh misijona odvisen od tega, kako se bodo varovali grešnih prilžnosti. Zelo koristno je, ako se ob letu ali po preteku dveh let priredi ponavljanje svetega misijona.

Dobro sredstvo, ki vzbuja spomin na misijon, so misijonske podobice, ki se vernikom delijo v spovednici ali pri svetem obhajilu. Drug lep spomin je misijonski molitvenik, ki poleg navadnih molitev vsebuje primerne

nauke in dobre sklepe s svetega misijona. Odličen pridigar in najlepši spomin na misijon in njegove nauke je misijonski križ, ki se postavi v cerkvi ali zunaj cerkve, odnosno obnovi ob sklepu svetega misijona.

Dušni pastir naj ne pozabi, da more sam mnogo pripomagati, da bo uspeh misijona trajen, ako stalno zaliva setev s pobožno molitvijo in jo ogreva z lastnim zgledom nesebičnega duhovnega življenja. Takšno delo bo gotovo podpiral Bog, kajti »nič ni tisti, kateri sadi, in nič, kateri zaliva, ampak, kateri daje rast, Bog«.⁴

B. Predlogi in vprašanja na pastoralnih konferencah.

1. Odredba glede delitve sv. obhajila in blagoslova z Najsvetejšim z dne 4. aprila 1940 se naj izpopolni z navodilom, kako se je ravnati ob večni molitvi (adoraciji).

Odgovor: Glej Direktorij za leto 1941, str. 35, Ritus Adorationis continuae.

2. Ali sme biti ob prvih petkih sv. maša coram Sanctissimo?

Odgovor: Je dovoljena po odredbi z dne 4. 4. 1940 in po kan, 5, C. J. C.

3. Ali se sme deliti vernikom med sv. mašo sv. obhajilo v slovenskem jeziku?

Odgovor: Duhovnik se more mirno ravnati po tuuradni odredbi z dne 1. avgusta 1933 in po Zbirki obredov, str. 43, št. 12.

4. V cerkvenem molitveniku, str. 61, stoji zapisano, da se ljudstvu daje po pridigi blagoslov ob nedeljah, ob praznikih pa blagoslov izostane. Pri nas se daje blagoslov tudi ob praznikih. Se li sme navada ohraniti?

Odgovor: Tudi ob praznikih se po pridigi vernikom podeli blagoslov. V cerkvenem molitveniku, str. 61, je besedilo pomanjkljivo. Glasiti bi se moralo: Izostane blagoslov z blagoslovljeno vodo »Pokropi me«.

5. Naj se čimprej izdajo cerkvena berila in evangelij!

Odgovor: So že pripravljena za natisk.

6. Pred in po pouku v šoli se naj zopet uvede molitev očenaša, ki se naj priključi predpisani molitvi!

Odgovor: Glej v Oglasniku 1938, IV, str. 39, št. 5.

7. Oblasti naj z odloki zabranijo, oziroma poostrijo odloke zoper nedostojno obnašanje letoviščarjev in turistov!

Odgovor: Tozadevni koraki so se storili pri kr. banski upravi.

8. Delavci delajo na novih državnih in banovinskih cestah tudi ob nedeljah in praznikih. Naj se posreduje pri svetni oblasti, da se spoštuje Gospodov dan.

Odgovor: Kakor pri št. 7.

9. Mohorjeva družba naj izda v redni izdaji katoliški katekizem.

Odgovor: Se je sporočilo Družbi sv. Mohorja.

⁴ I. Kor. 3, 7.

10. Z ozirom na rastočo draginjo se naj zvišajo prejemki štolnine in pi-sarne.

O d g o v o r : Se bo po možnosti upoštevalo, ozirati se je treba na dej-stvo, da porast draginje čutijo tudi verniki.

11. Naj se izposluje od finančnega ministrstva odlok, da se mašno vino oprosti trošarine.

O d g o v o r : Dravska finančna direkcija v Ljubljani je dne 20. 2. 1940, št. 2257/1, V. ex 1940, prijavila vsem finančnim kontrolam v banovini sledeči odlok:

Ministrstvo financ v Beogradu je dne 12. 2. 1940, br. 84.000/III, naro-čilo dravski fin. direkciji v Ljubljani, da sporoči v Vincentinum v Ljub-ljani na prošnjo za oprostitev trošarine pri mašnem vinu: »Obvestite vodstvo, da nima zakonske možnosti odobriti nabavo breztrošarin-skega vina.«

Od mašnega vina se plačuje le državna, ne pa občinska trošarina.

12. Naj se odredi, da se smejo stojnice pred cerkvenimi slovesnostmi po-stavljati le z dovoljenjem župnijskih uradov.

O d g o v o r : Ako stojijo stojnice na nadarbinski ali cerkveni zemlji in ni pravica zastarana, odločuje o zadevi župnik ali cerkveno pred-stojništvo.

13. Na merodajnih mestih se naj zahteva, da se izvršujejo določbe voja-škega pravilnika glede izpolnjevanja verskih dolžnosti, preklinjevanja in ravnanja z moštvom.

O d g o v o r : Se je in se bo posredovalo.

14. Državna oblast naj bi strožje kontrolirala, ali so gostilne med službo božjo zaprte in ostreje kaznovala prestopke.

O d g o v o r : § 66 zakona o notranji upravi z dne 19. 6. 1929 obsega tudi tozadavne predpise. Župnijski uradi se naj obrnejo na srezko na-čelstvo, da se predpisi izvajajo.

27.

Paramenti in cerkvene posode za ubožne cerkve v diaspori.

Po mnogih cerkvah naše škofije se nahajajo stari obrabljeni paramenti in cerkvene posode, ki se pri službi božji več ne rabijo in jih cerkveni predstojniki ne nameravajo dati popraviti. Na kn.-šk. ordinariat pogosto prihajajo prošnje potrebnih cerkva iz diaspore, kakor tudi ubožnih cerkva naše škofije, da se jim pošljejo paramenti in cerkvene posode, ki si jih ne morejo nabaviti.

Gospodje cerkveni predstojniki bodo zelo ustregli, če zberejo para-mente in cerkvene posode, ki jih doma več ne mislijo uporabljati, ter jih ob priliki svojega prihoda v Maribor prinesejo s seboj, ali pa po pošti pošljejo kn.-šk. ordinariatu. Tukaj se bo oskrbelo popravilo teh predmetov in se jih bo potem odstopilo potrebnim cerkvam v diaspori, oziroma ubož-nim domačim cerkvam. Česar pa ni mogoče popraviti, se bo shranilo v šk. muzej v Mariboru.

28.

Rentni davek zemljišč, ki se dajo v najem.

Po zakonu o neposrednih davkih z dne 8. 2. 1928, člen 60, točka 6, so davku na rente obvezane vse najemnine in zakupnine zemljišč. Ako je zakupnina večja nego katastrski čisti donos, plačuje zakupodajnik na ves presežek zakupnine poleg davka na dohodek od zemljišč tudi rentni davek. Neprijavljenje v zakup daje zemljišča pristojni davčni upravi se more kaznovati po členu 137 in 142 navedenega zakona z denarnimi kaznimi.

Gg. nadarbinarji in upravitelji cerkvenih zemljišč, ki se dajajo v najem, se opozorijo, da vsako leto prijavijo pristojni davčni upravi, za kakšno vsoto so dali zemljišča v najem. Gospodje, ki so gornji davčni predpis doslej morebiti spregledali, naj za leti 1939 in 1940 prijavo predložijo takoj. Od najemnine se odbije čisti katastrski donos in eventuelni drugi stroški, ki so združeni z dotičnimi zemljišči.

29.

Molitvena ura za mir.

Na praznik oznanjenja Marije Device naj se pred izpostavljenim Najsvetejšim opravi molitvena ura za blagor naše države in za pravičen mir na svetu.

Verniki naj se v nedeljo, 23. marca, povabijo, da se v obilnem številu udeležijo te pobožnosti.

Ta okrožnica je bila razposlana vsem župnijskim uradom dne 18. marca t. l., št. 779.

30.

Treznostni teden

od 30. marca do 6. aprila 1941.

Kakor lansko leto naj se tudi letos izvede in razglasi **Treznostni teden** v tednu pred cvetno nedeljo. Tako se je sklenilo na kongresu Kristusa Kralja v Ljubljani leta 1939 (Oglasnik 1940, III., št. 24). Gospodje dušni pastirji in kateheti naj na najprimernejši način priporočijo vsem, da se ta teden v duhu spokornosti zdržijo vseh opojnih pijač ali omejijo njih uživanje na najnujnejšo potrebnost iz naslednjih namenov:

1. Da zadostimo Bogu za grehe, ki jih povzroča alkohol, in za druge neštete žalitve, ki izzivajo božjo pravičnost.

2. Da podpremo s to prostovoljno žrtvijo svoje molitve za ohranitev miru v domovini in za upostavitev pravičnega miru med narodi.

3. Da s tem, kar prihranimo v Treznostnem tednu, tem lažje in obilnejše obdarimo reveže in karitativne zavode.

Sicer je pa delo za iztrežnenje ljudstva izmed onih nujnih dušnopastirskih nalog, ki ne sme prenehati, dokler cilj ne bo dosežen.

Skof in apost. administrator:

† Ivan Jožef

Opomba: Ta okrožnica je bila razposlana vsem župnijskim uradom dne 23. marca 1941, št. 832.

31.

Birski botri.

Kakor lani (Oglasnik lav. škofije 1940, str. 51), se tudi za letoš z ozirom na časovne razmere gg. župniki in njihovi namestniki pooblastijo, da po svoji uvidevnosti ugodijo prošnjam, naj bi birmanci iz tehničnih vzrokov smeli svoje krstne botre imeti tudi za birske. Dotični slučaji naj se ob vizitaciji delivcu birme javijo.

32.

Objave.

Išče se: 1. Poročni list **Z e n i** (Ceni) **L a z z a r o** in **Ursule**, roj. **B a r l**, por. okoli l. 1868. — 2. Krstna lista teh dveh zakoncev, roj. okoli l. 1845. — 3. Krstni list **G l a v a č J a n e z a**, roj. l. 1809 ali okoli.

33.

Slovstvo.

Knjižice: št. 174: Vsak up pustite, št. 175: Le eno je potrebno, 176: Mati vzgojiteljica, cena 1 din.

Žena v Indiji, indijska knjižica, zv. 21, 1941, cena 3 din.

34.

Osebna naznanila.

Postavljen je za provizorja v Poljčanah g. **P e t a n č i č Franc**, kaplan istotam (1. III. 1941).

Prestavljeni so sledeči gg. kaplani: **B o ž i č Božidar** iz Šmartnega na Paki k Mariji Snežni; **K r a j n c Jožef** od Marije Snežne na Prihovo; **F e g u š Alojzij** iz Prihove v Koprivnico; **P e t a n č i č Martin** iz Koprivnice v Šmartno pri Slov. Gradcu (I); **P o t e k o Pankracij** od Sv. Magdalene v Mariboru v Šmartno na Poh.; **O r e š n i k Franc**, III. kaplan pri Sv. Magdaleni v Mariboru, za II. istotam; **K a č Franc** iz Trbovelj k Sv. Magdaleni v Mariboru (III); **V o l a s k o Adolf**, III. kaplan v Trbovljah, za II. istotam; **S t a n c e r Avguštin** od Sv. Petra pod Svet. gor. v Trbovlje (III.); **K o v a č i č Anton** od Sv. Petra pri Mariboru v Dravograd (1. III. 1941).

Upokojen je g. **C i l e n š e k Alojzij**, župnik v Poljčanah (28. II. 1941).

Začasno nezasedeno ostane mesto kaplana v Šmartnem na Paki in pri Sv. Petru pod Svet. gor.

Umrli je 25. marca 1941 v Leonišču v Ljubljani g. **J o ž e f T o p l a k**, kaplan v Rečici ob Savinji, v 57. letu starosti (pokopan v Sv. Lovrencu v Slov. gor.). R. I. P.

Lavantinski knezoškofijski ordinariat

v Mariboru dne 28. marca 1941.

Izdaje lavantinski knezoškofijski ordinariat. — Urejuje dr. Josip Mirt.
Tiska Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.